

La bomba Esteve

L'impacte mediàtic provocat per la sortida de Convergència Democràtica de Catalunya de Pere Esteve, exsecretari general i eurodiputat de la formació, s'afegeix a un inici de curs polític que ha resultat ple de complicacions per a CiU, just un any abans de les eleccions al Parlament català i a les portes del debat de política general.

Era difícil imaginar un començament de curs polític tan problemàtic per Convergència i Unió. Després de la filtració a la premsa d'un pretès intent de remodelació del Govern català, proposat per l'entorn d'Artur Mas, el conseller en cap de la Generalitat i candidat a la presidència, aturat per Jordi Pujol, a la cúpula de CiU els ha caigut damunt una galleda d'aigua freda. L'exsecretari general i eurodiputat Pere Esteve anunciava que abandonava la militància a CDC i tots els càrrecs, inclosa l'acta d'eurodiputat i la presidència de la Fundació Ramon Trias Fargas. I si això era poc, ho feia tot denunciant la dependència del projecte polític de CiU al Partit Popular.

La decisió va agafar a contrapeu a tothom, inclòs el mateix president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol. Esteve comunicava al president, en una conversa a primera hora del matí, la seva decisió. A la tarda, en una compareixença a la Fundació Ramon Trias Fargas, ho anunciava a la premsa.

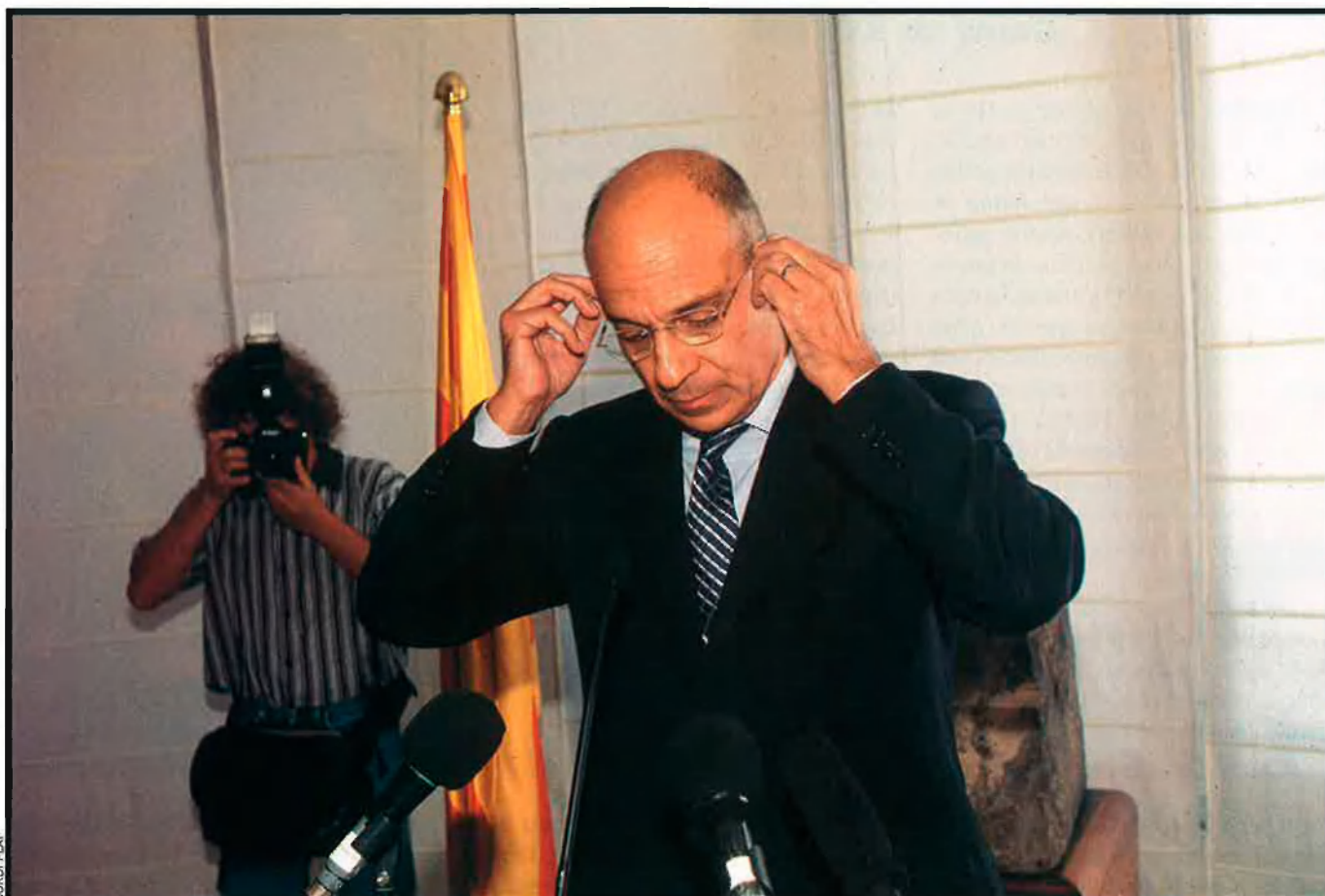
L'exsecretari general de CDC abandonava el partit perquè considera que és un projecte subordinat al PP i que no veu que en el futur ho deixi de ser. Afegia que "la política catalana ha de superar l'estancament que ha portat el model basat en la dualitat entre CiU i PSC", que, segons el parer d'aquest polític, no ha dut a un debat d'alternatives, sinó de "febleses per les subordinacions al PSOE dels uns i al PP dels altres". En resum, Esteve reivindica la necessitat de plantar cara al PP des de l'òptica catalana i de plantejar una estratègia política catalana. És a dir, un discurs que situa l'exdirigent convergent en l'òrbita d'Esquerra Republicana de Catalunya. I de fet, Pere Esteve no ha amagat aquesta proximitat ideològica als republicans. Al contrari, explícitament ha descrit ERC com la formació més pròxima al seu ideari, tot i que, de moment, no pre-

veu entrar a militar a la formació liderada per Josep-Lluís Carod-Rovira.

Per decidir el seu futur, Pere Esteve ha iniciat una ronda de converses amb diferents persones de l'àmbit polític. Un cop feta aquesta ronda, decidirà de quina manera continua fent política, una activitat que ha deixat clar que no vol abandonar. En un primer moment Esteve no rebutja cap possibilitat, tot i que no es planteja crear cap altre partit o formació política. Això sí, vol trobar la manera de reincorporar al mapa polític català aquells sectors desenganyats que volen un projecte polític català propi.

Tancament de files i crucifixió.

Com acostuma a passar en les situacions de crisi en les formacions polítiques, es produeix un immediat tancament de files, fins i tot en la militància de base. La marxa de Pere Esteve de CDC no ha generat cap moviment de mimetisme, ni en l'anomenat sector dels "sobiranistes". El fet, però, és que Esteve ha posat imatge a una tendència que els sondejos electorals han anat detectant en els darrers mesos: un cert desencantament entre les bases més nacionalistes de l'electorat CiU, que, en part, es desplaça cap a ERC. Conscients d'això, la direcció de la federació catalanista ha posat en marxa la seva munició més pesada contra Esteve. El mateix president de la Generalitat, el conseller en cap, així com els principals dirigents de la federació, Pere Macias i Duran Lleida, han descarregat les seves crítiques contra el seu excompany. Així, després del desconcert inicial per l'atzagaiada, totes les reaccions han anat en el mateix sentit de criticar l'exdirigent de "deslleial", "traïdor", "ambiciós" i de "voler més notorietat política de la que tenia". El secretari general adjunt, Pere Macias, després de "prendre el pols a la militància de base", assegurava que Esteve havia aconseguit "el que no va poder quan

JORDI PLAY

Pere Esteve ha abandonat tots els seus càrrecs i la militància en CiU. L'exsecretari general de CDC no comparteix un projecte polític, segons el seu parer, subordinat al PP. Ara, Esteve vol continuar fent política, però encara no ha decidit com.

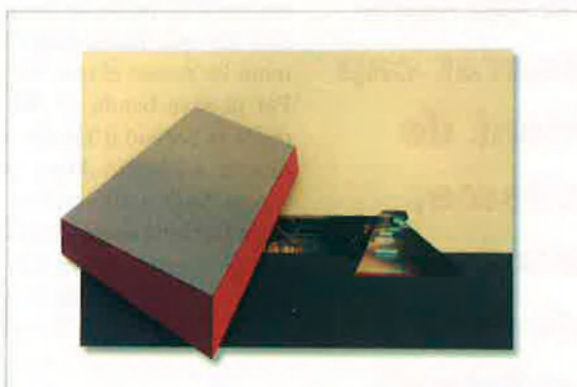
era secretari general”, és a dir, unir més que mai el partit, que “està fent pinya”. Fins i tot va assegurar que l’acció d’Esteve farà de “revulsiu” i que tindrà “efectes molt positius” per a CDC.

L’oposició comparteix aquest optimisme, però amb arguments absolutament

contraris. Per a PSC i ICV l’abandonament d’Esteve és la mostra que certifica la decadència de CiU. El secretari general d’ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, troba que és “un símptoma d’allò que fa mesos està passant. El catalanisme coherent va canviant de casa”. I afegeix

que “no és tant que Pere Esteve s’ha separat del partit sinó que CDC s’ha allunyat dels orígens catalanistes i progressistes fundacionals” i que CiU ara està “pagant set anys d’amistats perilloses”.

Sigui com sigui, l’abandonament de Pere Esteve es produeix en un mal mo-

HANS-DIETER ZINGRAFF

LA GEOMETRIA DE LA INTIMIDAD

CENTRE CULTURAL D'ALMUSAFES
del 4 d'octubre fins al 4 de novembre de 2002
Inauguració 4 d'octubre a les 20 h.

Canvi de torna

El dirigent de CiU, Josep A. Duran Lleida afirmava que "alguna cosa no funciona en el nostre sistema polític quan la deslleialtat es transforma en una virtut". I la veritat és que la política catalana és plena de casos de canvis de partit. Convergència mateix ha estat una de les formacions que ha rebut més nous nomenats, i de procedències ben diferents. En destaquen dos exsecretaris d'ERC, Joan Hortalà i Àngel Colom —que, a diferència d'Esteve, abandonà el seu partit, però no els seus càrrecs institucionals—, així com el líder del CDS a Catalunya, Antoni Fernández-Teixidor.

Però també és cert que CiU ha patit durant la seva història baixes significatives i abandonaments, tot i que pocs amb la contundència d'Esteve. Miquel Roca, Joaquim Molins, per exemple,

abandonaren la carrera política. O Josep M. Trias de Bes, un dels principals col·laboradors de Roca, va optar per deixar CiU i afiliar-se al PP. I ara, Pere Esteve abandona Convergència pel desacord amb un projecte, al seu parer, dependent del PP. Un argument semblant és el que va portar Raimon Escudé, exportaveu de CiU al Parlament català, a ingressar a les files d'ERC.

Es erroni parlar d'un esfondrament de CiU. La seva important implantació territorial fa impensable, sinó impossible, un final a l'estil d'UCD. És més un desig de l'oposició que una hipòtesi real. Però sí que es pot parlar avui d'un cert canvi de tornes entre les dues forces polítiques que representen el nacionalisme català al Parlament de Catalunya. El donant ara comença a ser receptor. *E. R.*

ment per a CiU, en ple debat de política general, en un moment en què les enquestes auguren un futur emboirat per a la candidatura d'Artur Mas. I a més, l'argumentació d'Esteve va on pot fer més mal avui a la federació, la dependència i subordinació al PP. Val a dir, com recorden els seus excompañys de formació, que va ser en l'època en què Pere Esteve va ser secretari general de CDC quan es va signar el primer acord polític amb el PP. Pere Esteve accepta aquesta part de responsabilitat, tot i que es justifica dient que, llavors, el PP no tenia majoria absoluta i, per tant, CiU podia mantenir un discurs propi.

Convergència i Unió haurà de duplicar esforços per redreçar un inici de curs polític que no els ha estat gens favorable. Fonts properes a quadres de la federació també reconeixen que, tot i la necessitat prioritària de "fer pinya" per tancar la ferida que ha obert Esteve, cal una reflexió més autocrítica per poder reconduir una situació que ha generat massa tensions internes.

L'efecte sobre la Declaració de Barcelona. Els acords polítics de CiU amb el PP han generat sovint també

tensions en les relacions externes de la federació. És el cas de les viscudes, arran del posicionament de la federació catalana favorable a la llei de partits, entre CiU i el PNB, signants de la Declaració de Barcelona, juntament amb el BNG.

Amb l'abandonament de Pere Esteve s'afegeixen incògnites al futur d'aquesta aliança de partits nacionalistes de l'estat. Esteve va ser un dels principals avaladors d'aquella iniciativa sobiranista. De fet, la Declaració no ha acabat

**La marxa
d'Esteve de CDC
no ha generat cap
moviment de
mimetisme,
ni en l'anomenat
sector dels
"sobiranistes"**

El conseller en cap i candidat de CiU a la presidència de Catalunya, Artur Mas.

mai de funcionar i s'ha convertit en una mena de bandera que ha estat onejada segons ha convingut als respectius signants.

Tot i això, en el PNB i el BNG observen amb respecte, però amb atenció, l'evolució de la crisi. Gorka Agirre, un dels principals impulsors de la Declaració al PNB, ha dit que cal respectar la decisió d'Esteve així com evitar immiscir-se en un assumpte intern d'un partit. Per a Agirre la Declaració compromet partits i "malgrat el gran valor personal de Pere Esteve" creu que no està en perill. Menys cautelós, però, es va mostrar el portaveu del grup parlamentari basc a Madrid, Iñaki Anasagasti, que va declarar que CiU havia de fer una lectura crítica del que havia passat i que "finalment ha passat el que havia de passar". Per la seva banda, el BNG també respecta la decisió d'Esteve, tal com diu el diputat a Madrid Anxo Quintana, però espera "que la dimissió no afecti el futur de la Declaració de Barcelona". De moment, dissabte es va fer, a Bilbao, la primera fotografia de la Declaració de Barcelona amb Pere Esteve fora de CiU.

Enric Rimbau